

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 30 czerwca 2020 r.

DNR-4.730.175.2019.KR

DECYZJA DNR-2/ 125 /2020

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie z wniosku MGI Polska sp. z o.o. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji nr DNR-2/69/2020 z 5 marca 2020 r. na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.) oraz w związku z art. 97 ust. 1 w zw. z art. 89 ust. 4 pkt 3, art. 89a ust. 1 pkt 1 oraz art. 89a ust. 2 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2019 r., poz. 544 ze zm.) postanawiam utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy w zaskarżonej części, tj. w zakresie pkt 2,3 i 4 zaskarżonej decyzji.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie, w ofercie sprzedaży kontrolowanego przedsiębiorcy w sklepie Bricomarche przy ul. Szczecińskiej 81 w Stargardzie, należącym do ADELINA sp. z o.o. z siedzibą w Stargardzie, stwierdzono kuchenkę gazową NURGAZ model MG 404 kod EAN 8719202176056, zwaną dalej wyrobem lub urządzeniem, wprowadzoną do obrotu przez udostępnioną kontrolowanemu przez MGI Polska sp. z o.o. z siedzibą w Swadzimiu. Jak wynika z akt sprawy wyrób został stronie udostępniony stronie postępowania przez, która wprowadziła wyrób do obrotu, bowiem producentem wyrobu jest

W wyniku oględzin ustalono, że

1. bezpośrednio na urządzeniu nie umieszczono oznakowania CE;
2. brak na urządzeniu numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej oraz dwóch ostatnich cyfr roku, w którym naniesiono oznakowanie CE;
3. brak na wyrobie oraz jego opakowaniu następujących napisów naniesionych w sposób czytelny i trwałe:
 - a) imienia i nazwiska lub nazwy producenta, zarejestrowanej nazwy handlowej lub zarejestrowanego znaku towarowego;
 - b) wskazanie rodzaju urządzenia, numeru partii lub numeru seryjnego lub innego elementu umożliwiającego jego identyfikację;
 - c) oznaczenie kategorii urządzenia;
4. brak na urządzeniu i jego opakowaniu ostrzeżeń wskazujących:
 - a) rodzaj gazu i ciśnienie zasilania;
 - b) kategorię urządzenia;
 - c) ograniczenia użytkowania wyrobu, w szczególności dotyczące możliwości zainstalowania urządzenia w miejscu z odpowiednią wentylacją.

Akta z kontroli przekazano Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanemu dalej „Prezesem UOKiK”) celem wszczęcia z urzędu postępowania administracyjnego na podstawie przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wprowadzenia do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami oraz w sprawie nałożenia kar pieniężnych Prezes UOKiK decyzją z 5 marca 2020 r. nr DNR-2/69/2020 (zwaną dalej Zaskarżoną decyzją):

1. umorzył postępowanie w sprawie wprowadzenia do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami, ze względu na wycofanie wyrobu z obrotu oraz powiadomienie użytkowników o niezgodnościach wyrobu z wymaganiami;
2. nałożył na stronę postępowania karę pieniężną za niedopełnienie obowiązku określonego w art. 10 ust. 2 w zw. z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/426 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie urządzeń spalających paliwa gazowe oraz uchylającego dyrektywę 2009/142//WE (Dz. rz. UE. L 2016 Nr 81, str. 99) zwanego dalej „rozporządzeniem” w zakresie sprawdzenia oznakowania CE na wyrobie;

3. nałożył na stronę postępowania karę pieniężną za niedopełnienie obowiązku określonego w art. 10 ust. 2 w zw. z art. 7 ust. 5 rozporządzenia w zakresie sprawdzenia umieszczenia na wyrobie informacji umożliwiającej jej identyfikację;
4. nałożył na stronę postępowania karę pieniężną za niedopełnienie obowiązków określonych w art. 10 ust. 2 rozporządzenia, w zakresie sprawdzenia dołączenia do wyrobu informacji na temat bezpiecznego użytkowania zgodnie z pkt 1.5 lit c załącznika I do rozporządzenia oraz w zakresie sprawdzenia czy wyrób opatrzony został napisami określonymi w załączniku IV do rozporządzenia.

Pismem z 24 marca 2020 r. (zwanym dalej Wnioskiem) strona postępowania wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie nałożonych na nią kar pieniężnych, tj. w zakresie pkt 2, 3 i 4 Zaskarżonej decyzji oraz uchylenie Zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie Zaskarżonej decyzji i odstąpienie od nałożenia kar pieniężnych.

We Wniosku strona postępowania sformułowała trzy zarzuty:

1. w ocenie strony postępowania kary pieniężne zostały nałożone za niedopełnienie obowiązków określonych w rozporządzeniu, pomimo że obowiązki dystrybutora określone w tym rozporządzeniu dotyczą urządzeń, które zostały wprowadzone do obrotu po dniu 21 kwietnia 2018 r., natomiast wyroby udostępniane przez stronę postępowania zostały wprowadzone do obrotu przed tą datą, który to fakt nie był poddawany w wątpliwość przez organ nadzoru rynku;
2. w ocenie strony podstawą prawną nałożonych kar pieniężnych były wyłącznie przepisy rozporządzenia, a nie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/142/WE z 30 listopada 2009 r. odnoszącej się do urządzeń spalających paliwa gazowe, czy też rozporządzenia w zw. z ww. dyrektywą, stąd w jej ocenie argumentacja Prezesa UOKiK dotycząca tego, że niezgodności wyrobu są naruszeniem wymagań określonych zarówno w ww. dyrektywie jak i ww. rozporządzeniu, nie zasługuje na uwzględnienie;
3. w ocenie strony wskazana podstawa prawna kontroli przeprowadzonej u strony przez pracowników Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, a także wskazana przez Prezesa UOKiK podstawa

prawna wszczęcia postępowania, tj. art. 76 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz podstawa prawna nałożenia kar musi znajdować swoje oparcie w naruszeniu przepisów prawa materialnego, tj. przepisach rozporządzenia, natomiast wprowadzenie urządzeń do obrotu przed 21 kwietnia 2018 r. wyłączało możliwość prowadzenia kontroli oraz nałożenia sankcji wskazanych w art. 89 ust. 4 pkt 3, 89a ust. 1 pkt 1 i art. 89a ust. 2 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Ponadto strona postępowania podnosi, że w jej ocenie naruszenia prawa było znikome, w toku postępowania przedstawiła dowody potwierdzające wycofanie wyrobów z obrotu, a Prezes UOKiK wymierzając karę nie uwzględnił faktu, iż faktury korygujące nie mogły być wystawione i przesłane organowi przed 28 listopada, ze względu na termin fizycznego zwrotu wyrobów. Ponadto w ocenie strony postępowania niedopełnienie obowiązków formalnych nie może być równoznaczne z uznaniem, iż wyrób nie spełniał wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach.

Pismem z 8 kwietnia strona postępowania została poinformowana o toczącym się postępowaniu zainicjowanym Wnioskiem oraz o prawach i obowiązkach wynikających z ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm, zwanego dalej K.p.a.), w tym o prawie do czynnego udziału w postępowaniu na podstawie art. 10 K.p.a. Jednocześnie poinformowano o treści art. 15 zys ust. 1 pkt 6, ust. 7 i ust. 10 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. (Dz.U. 2020 poz. 374 ze zm., zwanej dalej ustawą o covid) o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19.

Pismem z 26 maja 2020 r. Prezes UOKiK poinformował, że z dniem 24 rozpoczął swój bieg termin na przedstawienie dowodów lub zajęcie stanowiska w sprawie, wyznaczony pismem z 8 kwietnia 2020 r.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Na podstawie art. 63 ust. 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku w przypadku, o którym mowa w art. 74 ust. 2, art. 75 ust. 1, oraz do postępowań, o

których mowa w art. 76 ust. 1, art. 85 ust. 1 i art. 87 ust. 3, a także do postępowań w sprawach kar pieniężnych, o których mowa w art. 88-96, w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy K.p.a.

Natomiast, stosownie do art. 127 § 3 K.p.a., od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie (wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy) wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie. W świetle powyższego wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane przez MGI Polska sp. z o.o. z siedzibą w Swadzimiu poprzez nadanie Wniosku w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe w dniu 24 marca 2020 r., tj. z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a. 14 - dniowego terminu na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (Zaskarżona decyzja została bowiem doręczona w dniu 10 marca 2019 r.). Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do ponownego rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej Zaskarżoną decyzją i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie. Zgodnie z poglądem ugruntowanym w doktrynie prawa i orzecznictwie sądowym, istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, a nie zaś jedynie kontrola decyzji organu pierwszej instancji, czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, Kp.a. Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art.138 Nb 1, oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego [dalej „NSA”] z dnia 9.10.1992 r., V S.A. 137/92; opubl. ONSA z. 1/1992, poz. 22). Organ jest zobowiązany zatem do ponownego rozważenia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji. Tak kształtowany zakres postępowania

odwoławczego jest wyrazem realizacji wynikającej z art. 15 K.p.a. zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, zgodnie z którą obywatel ma prawo do dwukrotnego rozpoznania i rozstrzygnięcia jego sprawy przez kompetentny organ władzy państwowej (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, K.p.a. Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art. 15 Nb 1). Skutkiem złożenia przez stronę odwołania jest zatem zainicjowanie administracyjnego toku instancji, w ramach którego następuje przekazanie kompetencji do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej z organu I instancji na organ II instancji. W odmienny sposób gwarancje wynikające z zasady dwuinstancyjności zapewniane są w sytuacji, gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, nad którym z uwagi na strukturalne ograniczenia administracji publicznej nie występują organy wyższego stopnia. Wówczas uprawnienie strony do dwukrotnego rozpoznania sprawy administracyjnej realizowane jest w ramach instytucji wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127 § 3 K.p.a. W tym trybie strona niezadowolona z decyzji wydanej przez ministra lub centralny organ administracji rządowej jest uprawniona do zainicjowania przed tym samym organem drugiego postępowania merytorycznego w tej samej sprawie, do którego odpowiednio należy stosować przepisy K.p.a. dotyczące odwołań. Postępowanie wszczęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1 K.p.a. (por. wyroki NSA z dnia 17 listopada 2000 r., sygn. Akt 1 SA 1543/99, i z dnia 27 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 1011/00). Powyższe oznacza, że organ wydający decyzję na skutek prawidłowo złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę, która już raz została rozstrzygnięta przez ten organ w ramach działania jako organu pierwszej instancji, przy zastosowaniu takich rozstrzygnięć, które zostały przewidziane w art. 138 § 1 K.p.a.” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 marca 2007 r., sygn. V SA/Wa 248/07). Zgodnie z art. 138 § 1 K.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której: 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Biorąc po uwagę brzmienie ww. przepisu należy wskazać, że „kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. W przypadku odmiennego rozstrzygnięcia sprawy organ odwoławczy ma kompetencje merytoryczno - reformacyjne. Może wydać decyzję uchylającą w całości lub części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy, w sytuacji gdy uznał, iż rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. VII SA/Wa 504/08). Takiej weryfikacji - kierując się kryterium legalności i celowości - dokonał Prezes UOKiK w przedmiotowym postępowaniu.

Rozpatrując ponownie sprawę, przede wszystkim wyjaśnić należy, czy kontrole wyrobów, których wymagania określone zostały w rozporządzeniu powinny być prowadzone w oparciu o jego przepisy i czy Prezes UOKiK powinien prowadzić postępowanie oraz nakładać sankcje w oparciu o przepisy ustawy o systemach oceny zgodności i przepisy rozporządzenia.

Do 18 lipca 2018 r. kontrole urządzeń spalających paliwa gazowe odbywały się na podstawie ustawy z 30 sierpnia 2020 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2019 r., poz. 155 ze zm.), jednak w związku z wejściem w życie ustawy o zmianie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku z dnia 15 czerwca 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 1338, zwanej dalej ustawą zmieniającą) od dnia wejścia w życie ww. ustawy kontrole urządzeń spalających paliwa gazowe prowadzone są w oparciu o przepisy ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. Ustawa zmieniająca weszła w życie 19 lipca 2018 r., zatem kontrole i postępowania wszczęte 19 lipca 2018 r. lub później prowadzone są na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, co wynika z:

Art. 10. Do kontroli prowadzonych na podstawie przepisów ustaw zmienianych w art. 1, art. 5, art. 6 i art. 9, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 11. Postępowania prowadzone na podstawie przepisów ustaw zmienianych w art. 1, art. 5, art. 6 i art. 9 wszczyna się lub prowadzi na podstawie przepisów

dotychczasowych, jeżeli te postępowania zostały wszczęte w wyniku kontroli wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Zgodnie z ww. zapisami ustawy zmieniającej, przepisy ustawy o systemie oceny zgodności, na podstawie której prowadzono dotychczas kontrole i postępowania w sprawach kotłów na paliwa gazowe stosuje się wyłącznie w przypadkach, w których kontrola wyrobu została wszczęta przed dniem wejścia w życie przepisów ustawy zmieniającej, tj. przed 19 lipca 2018 r. W niniejszej sprawie kontrola została rozpoczęta 22 maja 2019 r., zatem zarzut dotyczący naruszenia przepisów postępowania poprzez zastosowanie niewłaściwych przepisów tj. niewłaściwej procedury kontrolnej jest bezzasadny. Ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku służy bowiem stosowaniu przepisów rozporządzenia, którego wymagania stanowią podstawę do ustaleń kontroli urządzeń spalających paliwa gazowe, które to postanowienie jest jedynym w chwili obecnej obowiązującym aktem prawnym określającym wymagania dla takich urządzeń. Wbrew stanowisku strony postępowania, w ocenie Prezesa UOKiK nie można w obecnym stanie prawnym prowadzić kontroli wymagań Dyrektywy 2009/142/WE, ponieważ nie znajduje podstaw fakt prowadzenia kontroli wymagań określonych w uchylonych aktach prawa wspólnotowego. Ponadto wskazać należy, że postanowienia Dyrektywy 2009/142/WE zostały wdrożone rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe (Dz.U. z 2005 r., Nr 263, poz. 2201), uchylonym przez Rozporządzenie Ministra Przedsiębiorczości i Technologii uchylające rozporządzenie w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe (Dz.U. z 2019 r. poz. 947). W ocenie Prezesa UOKiK nie ma zatem żadnych wątpliwości, że w dacie prowadzenia kontroli, podstawę kontroli powinny stanowić przepisy rozporządzenia, a nie uchylone już dyrektywa 2009/142/WE czy też ww. rozporządzenie Ministra Gospodarki.

Rozpatrując zaś zarzut strony postępowania w kontekście zastosowania przepisów rozporządzenia do wyrobów wprowadzonych do obrotu przed 21 kwietnia 2018 r., wskazać należy, że ustawodawca w art. 12 ust. 2 ustawy zmieniającej wskazał w pkt 4 i 5, że:

4) urządzenia, do których stosuje się przepisy rozporządzenia (UE) 2016/426, zostały wprowadzone do obrotu w rozumieniu art. 2 pkt 15 tego rozporządzenia

przed dniem 21 kwietnia 2018 r., to kontrola, o której mowa w art. 64 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, może polegać również na kontroli spełniania przez te urządzenia warunków określonych w art. 44 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/426;

5) osprzęt, do którego stosuje się przepisy rozporządzenia (UE) 2016/426, został wprowadzony do obrotu w rozumieniu art. 2 pkt 15 tego rozporządzenia przed dniem 21 kwietnia 2018 r., to kontrola, o której mowa w art. 64 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, może polegać również na kontroli spełniania przez ten osprzęt warunków określonych w art. 44 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/426.

Zatem art. 12 ust. 2 ustawy zmieniającej, legitymizuje kontrolę wyrobów wprowadzonych do obrotu przed 21 kwietnia 2018 r., w oparciu o przepisy Rozporządzenia 2016/426, zaś przepisy intertemporalne nie wprowadziły wyjątku dla urządzeń spalających paliwa gazowe w tym zakresie. Jednocześnie zaznaczyć należy, że zgodnie z art. 44 rozporządzenia państwa członkowskie zobowiązane zostały nie utrudniać udostępniania wyrobów, które zostały wprowadzone do obrotu przed 21 kwietnia 2018 r., niemniej jednak wyroby te powinny być zgodne z Dyrektywą 2009/142/WE. Odesłania zaś do ww. dyrektywy traktuje się jako odesłania do Rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji stanowiącą załącznik VI do Rozporządzenia.

Kwestionowane przez organ wymagania określone w pkt 1.5 lit. c) w związku z pkt 1.6.3 Załącznika I Zasadnicze wymagania do rozporządzenia oraz w pkt 1.6.2 ww. załącznika, a także w art. 40 ust. 1 lit.b) w zw. z art. 17 ust. 1 rozporządzenia i art. 40 ust. 1 lit d w zw. z art. 17 ust. 3 rozporządzenia i art. 40 ust. 1 lit h) rozporządzenia i art. 40 ust. 1 lit c) w związku z art. 18 ust. 1 rozporządzenia w związku z pkt 1 lit. b) i d) Załącznika IV Napisy do rozporządzenia, co narusza obowiązek określony w art. 9 ust. 2 akapit pierwszy w związku z art. 7 ust. 5 Rozporządzenia, których nie spełnia Wyrób zostały określone w załączniku nr I do Dyrektywy 2009/142/WE i wdrożone do polskiego porządku prawnego rozporządzeniem ministra gospodarki w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe z dnia 21 grudnia 2005 r. Wymagania te (określone w załączniku I dyrektywy i rozporządzeniu Ministra Gospodarki) zgodnie zaś z tabelą korelacji tj. załącznikiem nr VI do rozporządzenia korelują z załącznikiem nr I do rozporządzenia.

Wyjaśnić należy bowiem, że nałożone na państwa członkowskie zobowiązanie do nieutrudniania udostępniania na rynku wyrobów wprowadzonych do obrotu przed 21 kwietnia 2018 r. nie oznacza jednocześnie przyzwolenia na pozostawienie w obrocie wyrobów nie spełniających wymagań Dyrektywy 2009/142/WE. Co prawda zmianie uległ akt prawa wspólnotowego, stanowiącego podstawę i określającego te wymagania, niemniej jednak w niniejszym przypadku wprowadzony do obrotu wyrób nie spełnia wymagań określonych właśnie w Dyrektywie i rozporządzeniu Ministra Gospodarki. Jednakże, ze względu na uchylenie Dyrektywy oraz wykonującego ją rozporządzenia, organ zobowiązany jest kontrolując przedmiotowe wymagania powołać się na przepisy obowiązującego rozporządzenia, korelujące z wcześniejszymi wymaganiami. Nie jest więc prawdziwy zarzut Skarżącej, stanowiący iż organy niestusznie i bezpodstawnie kontrolują oraz nakładają sankcje za nie spełnienie przez Wyrób wymagań określonych Rozporządzeniem.

Mając powyższe na uwadze, prowadzenie zarówno kontroli, postępowania wszczętego na podstawie art. 76 ust. 1 jak i postępowania w sprawie nałożenia na stronę postępowania administracyjnych kar pieniężnych na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku w niniejszej sprawie jest właściwe i znajduje uzasadnienie zarówno faktyczne jak i prawne. Podstawą prowadzenia kontroli i postępowań administracyjnych nie mogą być bowiem przepisy nie obowiązujące w dacie ich prowadzenia. Organ kontrolujący jak i Prezes UOKiK przeprowadzili postępowania z uwzględnieniem faktu wprowadzenia wyrobu do obrotu przed 21 kwietnia 2018 r. oraz ustalili, że strona postępowania nie dopełniła obowiązków, które nałożone były na nią jeszcze przed 21 kwietnia 2018 r. i które odnajdują korelację z przepisami rozporządzenia. Zatem stwierdzenie naruszenia obowiązków określonych w dyrektywie, które poprzez wskazanie w załączniku VI rozporządzenia korelacji mają zastosowanie do znajdujących się w obrocie wyrobów wprowadzonych na rynek przed 21 kwietnia 2020 r. jest w ocenie Prezesa UOKiK właściwe i uzasadnione.

Analogicznie uznać należy za nie znajdujące podstaw zarzut strony, iż nałożone na nią administracyjne kary pieniężne zostały nałożone za naruszenie obowiązków określonych w rozporządzeniu, pomimo że wyrób wprowadzono do obrotu przed 21 kwietnia 2018 r. i powinien on spełniać wymagania dyrektywy 2009/142/WE. Jak

wyjaśniono powyżej, z chwilą uchylecia dyrektywy oraz wejściem w życie rozporządzenia, ze względu na korelację przepisów tych aktów prawnych wynikająca z załącznika VI do rozporządzenia, kontrola wyrobów wprowadzonych przed 21 kwietnia 2020 r. odbywa się na zgodność z wymaganiami rozporządzenia korelującymi z przepisami dyrektywy. Dyrektywa oraz implementujące ją do polskiego porządku prawnego rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe z dnia 21 grudnia 2005 r. jako uchylone akty prawne nie mogą stanowić podstawy kontroli i nałożenia w wyniku jej ustaleń sankcji za naruszenie obowiązków. Zatem dokonując oceny spełniania wymagań przez wyrób uzasadnione będzie stwierdzenie, że z jednej strony nie spełnił on wymagań dyrektywy 2009/142/WE, a z drugiej wymagań rozporządzenia. Stwierdzić bowiem należy, że zastosowanie mają tutaj przepisy rozporządzenia korelujące z przepisami dyrektywy jak wskazuje ww. Załącznik VI. Zatem uznać należy, że dokonując kontroli wyrobów wprowadzonych przez stronę postępowania kontroluje się wymagania rozporządzenia, z tym jednakże wskazaniem, że zakres tych wymagań podlega ograniczeniu do wymagań, które obowiązywały wcześniej w związku ze wskazaniem ich w dyrektywie 2009/142/WE. Nie ma zatem uzasadnienia dla wskazywania jako podstawy prawnej kontroli lub sankcji przepisów dyrektywy.

Odnosząc się natomiast do stanowiska strony postępowania, zgodnie z którym nie spełnienie wymagań formalnych nie może być równoznaczne z uznaniem, że wyrób nie spełniał wymagań przewidzianych w obowiązujących przepisach, wskazać należy, iż wyrób powinien spełniać zarówno wymagania jak i wymagania formalne. Naruszenie wymagań formalnych w niniejszej sprawie polegało na:

1. braku umieszczenia bezpośrednio na urządzeniu nie umieszczono oznakowania CE;
2. brak na urządzeniu numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej oraz dwóch ostatnich cyfr roku, w którym naniesiono oznakowanie CE;
3. brak na wyrobie oraz jego opakowaniu następujących napisów naniesionych w sposób czytelny i trwałe:
 - a) imienia i nazwiska lub nazwy producenta, zarejestrowanej nazwy handlowej lub zarejestrowanego znaku towarowego;

b) wskazanie rodzaju urządzenia, numeru partii lub numeru seryjnego lub innego elementu umożliwiającego jego identyfikację

c) oznaczenie kategorii urządzenia;

4. brak na urządzeniu i jego opakowaniu ostrzeżeń wskazujących:

a) rodzaj gazu i ciśnienie zasilania;

b) kategorię urządzenia;

c) ograniczenia użytkowania wyrobu, w szczególności dotyczące możliwości zainstalowania urządzenia w miejscu z odpowiednią wentylacją.

Brak ww. informacji pozwalających na prawidłową ocenę właściwości urządzenia oraz jego użytkowania narażał użytkowników na niebezpieczeństwo, natomiast brak oznakowania CE potwierdzającego przeprowadzenie procedury oceny zgodności i nadzoru rynku obala domniemanie zgodności wyrobu z wymaganiami, o którym mowa w art. 9 ustawy o systemie oceny zgodności i nadzoru rynku *Domniemywa się, że wyrób, na którym umieszczono oznakowanie CE, a w przypadku przyrządów pomiarowych także dodatkowe oznakowanie metrologiczne, i dla którego sporządzono dokumentację potwierdzającą spełnienie wymagań, jest zgodny z wymaganiami określonymi w obowiązujących przepisach. Zatem pomimo, że wyrób nie spełnił wymagań formalnych, a nie wymagań zasadniczych, nie można uznać, iż to naruszenie powoduje mniejsze konsekwencje dla użytkowników. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że ustawa przewiduje sankcję w postaci administracyjnych kar pieniężnych właśnie za niedopełnienie wymagań formalnych, zatem w tym zakresie, w zależności od naruszenia ustawa w sposób podobny wprost penalizuje poszczególne niespełnienie wymagań i wymagań formalnych, a ocena w tym zakresie nie należy do uznania administracyjnego organu jakim jest Prezes UOKiK.*

Okoliczność naruszenia przez stronę postępowania obowiązku określonego w art. 10 ust. 2 w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia, w zakresie sprawdzenia oznakowania CE na wyrobach, wyczerpuje przesłanki zawarte w art. 89 ust. 4 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Przepis art. 89 ust. 4 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku stanowi, że dystrybutor, który nie wypełnia obowiązku sprawdzenia oznakowania CE, określonego w przepisach art. 10 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/426, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia, przed udostępnieniem urządzenia na rynku dystrybutorzy sprawdzają, czy urządzenie jest opatrzone oznakowaniem CE (...). Natomiast zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia, w przypadku wykazania zgodności urządzenia lub osprzętu z obowiązującymi wymaganiami w drodze procedury, o której mowa w akapicie pierwszym, producenci sporządzają deklarację zgodności UE i umieszczają oznakowanie CE.

Naruszenie przez stronę postępowania obowiązku określonego w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w związku z art. 7 ust. 5 rozporządzenia, w zakresie sprawdzenia umieszczenia na wyrobie informacji umożliwiających jego identyfikację, wyczerpuje przesłanki zawarte w art. 89a ust. 1 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Na podstawie art. 89a ust. 1 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku dystrybutor, który udostępnia na rynku wyrób i nie dopełnia obowiązków w zakresie sprawdzenia umieszczenia na wyrobie, a gdy jest to wymagane - na opakowaniu, w załączonym dokumencie lub na etykiecie, informacji umożliwiających identyfikację wyrobu, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Okoliczność naruszenia przez stronę postępowania obowiązku określonego w art. 10 ust. 2 rozporządzenia, w zakresie sprawdzenia dołączenia do wyrobu informacji na temat bezpiecznego użytkowania oraz opatrzenia go wymaganymi informacjami, wyczerpuje natomiast przesłanki zawarte w art. 89a ust. 2 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Zgodnie z art. 89a ust. 2 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, dystrybutor, który nie wypełnia obowiązków sprawdzenia, z wyłączeniem obowiązku sprawdzenia oznakowania CE, określonych w przepisach art. 10 ust. 2 akapit pierwszy lub drugi rozporządzenia (UE) 2016/426, z wyłączeniem obowiązku sprawdzenia wymagań wskazanych w art. 7 ust. 6 i art. 9 ust. 3 tego rozporządzenia, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Według art. 41 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszącego się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 państwa członkowskie określają zasady dotyczące odpowiedzialności karnej podmiotów gospodarczych i podejmują

wszelkie środki niezbędne do zagwarantowania, że są one stosowane. Przewidziane kary są skuteczne, współmierne i odstrasżające.

Zgodnie z art. 97 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 88-94, nakłada, w drodze decyzji, organ nadzoru rynku prowadzący postępowanie, o którym mowa w art. 76 ust. 1 lub 1a lub art. 85 ust. 1.

Administracyjna kara pieniężna nakładana przez Prezesa UOKiK stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku przez podmioty gospodarcze, w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów. Ma ona charakter represyjno - wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Kara pieniężna ma na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie. Wysokość kary pieniężnej leży w sferze uznania administracyjnego organu prowadzącego postępowanie, wyznaczonego zasadą równości i zasadą proporcjonalności oraz kryteriami wskazanymi w art. 97 ust. 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Wymierzając administracyjną karę pieniężną, organ nadzoru rynku bierze pod uwagę:

- 1) wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności liczbę wyrobów niezgodnych z wymaganiami wprowadzonych do obrotu, oddanych do użytku lub udostępnionych na rynku, potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia;
- 2) częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara;
- 3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;
- 4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa;

- 5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu usunięcia skutków naruszenia prawa;
- 6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła;
- 7) w przypadku osoby fizycznej - warunki osobiste strony, na którą kara pieniężna jest nakładana;
- 8) współpracę z organem nadzoru rynku prowadzącym postępowanie, o którym mowa w art. 76 ust. 1 lub 1a lub art. 85 ust. 1, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania.

Określając wysokość nałożonych na stronę postępowania kar pieniężnych, Prezes UOKiK rozważył wszystkie ustawowe przesłanki wymiaru kary.

Analizując wagę i okoliczności naruszenia prawa, Prezes UOKiK wziął pod uwagę liczbę wyrobów niezgodnych z wymaganiami wprowadzonych do obrotu, potrzebę ochrony życia i zdrowia użytkowników wyrobów oraz czas trwania tego naruszenia.

Działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy). Strona postępowania w ramach prowadzonej przez siebie działalności udostępniła na rynku *kuchenkę gazową NURGAZ model MG404 kod EAN 8719202176056* bez oznakowania CE. Nie dopełniła zatem obowiązku w zakresie sprawdzenia, czy na wyrobach znajdowało się wymagane oznakowanie. Zważywszy, że obowiązek umieszczenia na urządzeniach spalających paliwa gazowe oznakowania CE wynika nie tylko z aktualnie obowiązującego rozporządzenia, ale funkcjonował również w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/142/WE z dnia 30 listopada 2009 r. odnoszącej się do urządzeń spalających paliwa gazowe (Dz. Urz. UE. L Nr 330, str. 10), strona postępowania udostępniając wyroby na rynku winna posiadać podstawową wiedzę w tym zakresie i sprawdzić, czy znak CE został naniesiony bezpośrednio na wyrobach przez nią udostępnianych. Naruszenie tego obowiązku uznać należy zatem za okoliczność obciążającą stronę postępowania.

Podobnie, na niekorzyść strony postępowania przemawia udostępnienie na rynku urządzenia nieopatrzonego informacjami w zakresie rodzaju gazu i ciśnienia zasilania, kategorii urządzenia oraz ograniczeń użytkowania wyrobu. Udostępniony wyrób nie posiadał również w oznakowaniu danych identyfikujących wyrób i producenta. Strona postępowania nie dopełniła zatem obowiązków na nią nałożonych, a wynikających z art. 10 ust. 2 rozporządzenia.

Okolicznością istotną dla wymiaru kary jest również ilość wyrobów udostępnionych do sprzedaży oraz czas trwania naruszenia. Strona postępowania udostępniła 1 464 sztuki wyrobu w okresie od kwietnia 2017 r. do maja 2017 r.

Stwierdzić zatem należy, że strona postępowania udostępniając do sprzedaży urządzenie bez oznakowania CE, co wskazuje na brak przeprowadzenia odpowiedniej procedury oceny zgodności, zapewniającej zgodność wyrobów z wymaganiami, jak również bez wymaganych informacji, naruszyła prawo w sposób istotny, albowiem naraziła na niebezpieczeństwo bezpośrednich użytkowników (konsumentów) wyrobów.

Organ nadzoru rynku prowadzący postępowanie uwzględnił przy wymierzaniu administracyjnej kary pieniężnej okoliczność, iż wobec przedsiębiorcy nie były dotychczas prowadzone postępowania administracyjne na podstawie przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, w związku z naruszeniem obowiązków tego samego rodzaju, co przemawia na jego korzyść.

Według doktryny, stosując wskazaną przesłankę i ustalając wysokość administracyjnej kary pieniężnej, organ powinien zbadać i wziąć pod uwagę nie tylko okoliczność, czy strona była już wcześniej ukarana administracyjną karą pieniężną za naruszenie nakazu lub zakazu tego samego rodzaju, lecz przede wszystkim - czy kiedykolwiek się go dopuściła (Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. Hauser 2020 r., wyd. 6/ Stankiewicz, Legalis).

Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą na temat uprzedniego ukarania strony postępowania za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, w związku z czym przesłanka ta nie była oceniana w niniejszej sprawie. Strona nie podniosła również zarzutu w zakresie ww. przesłanki we Wniosku.

Okoliczności sprawy wskazują, że przedsiębiorca udostępniając wyrób na rynku nie działał z należytą starannością. Podkreślić należy, że przyjmując na siebie obowiązki dystrybutora, strona postępowania winna sprawdzić m.in.: czy wyrób jest zgodny z wymaganiami i właściwie oznakowany. Działalność gospodarcza prowadzona przez stronę postępowania ma charakter profesjonalny. Zważywszy, że na przedsiębiorcach jako zawodowych uczestnikach rynku ciąży obowiązek przestrzegania przepisów prawa, strona postępowania powinna mieć świadomość, jakie ciążą na niej obowiązki, a konsumenci mają prawo oczekiwać, iż

udostępniane przez tego przedsiębiorcę wyroby będą spełniały stosowne wymagania. Zauważyć należy, iż profesjonalny charakter prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość aktualnie obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Strona postępowania powinna zatem dołożyć należytej staranności, aby zapoznać się z obowiązującymi regulacjami prawnymi dotyczącymi wymagań, jakie mają spełniać wyroby udostępniane przez nią do sprzedaży oraz obowiązkami, jakie spoczywają na niej jako dystrybutorze urządzenia i skutkach ich niedopełnienia. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że przedsiębiorca udostępniając wyroby niezgodne z wymaganiami, jako dystrybutor nie dopełnił ciążących na nim obowiązków, wynikających z rozporządzenia dotyczącego urządzeń spalających paliwa gazowe, co skutkuje ujemnymi konsekwencjami w tym zakresie. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Z orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika powinność obywateli co najmniej podstawowej orientacji w przepisach prawnych. Zakres wymaganej wiedzy jest zróżnicowany - nie ulega wątpliwości, że lepsza znajomość prawa jest oczekiwana od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie - powinna ona być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98, Lex nr 47129). Strona postępowania pełni rolę dystrybutora wyrobu, który zakupiła od innego podmiotu gospodarczego. To nie na niej spoczywają obowiązki właściwego oznakowania wyrobu, czy też dołączenia informacji na temat bezpiecznego użytkowania. Nie można zatem, przypisać stronie postępowania wyłącznego przyczynienia się do powstania naruszenia prawa, a także brak jest podstaw do stwierdzenia, że dopuściła się naruszenia obowiązków w sposób celowy zwłaszcza, że dla wyrobu przedłożono deklaracje zgodności. Nie zmienia to jednak faktu, iż poprzez swoje działanie przedsiębiorca przyczynił się do naruszenia przepisów rozporządzenia. Jak zostało przytoczone powyżej, strona postępowania w zakresie prowadzonej przez siebie działalności powinna być świadoma spoczywających na niej obowiązków, wynikających z aktualnie obowiązujących przepisów i to ona jako

dystrybutor winna sprawdzić przed udostępnieniem wyrobów na rynku, czy posiadają one oznakowanie CE oraz inne wymagane informacje w zakresie bezpiecznego użytkowania, zwłaszcza, że ustaleń tych można dokonać w trakcie oględzin urządzenia. W związku z powyższym, stwierdzić należy, iż strona postępowania w znacznym stopniu przyczyniła się do naruszenia prawa.

W toku postępowania, pomimo wstępnego kwestionowania zasadności wszczęcia postępowania, strona postępowania podjęła działania dobrowolne w celu usunięcia skutków naruszenia prawa i przedstawiła dowody wycofania z obrotu 644 sztuk wyrobu (faktury korygujące), oświadczenia odbiorców o nieposiadaniu wyrobów w ofercie handlowej, jak również dowody na okoliczność powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach w postaci kopii stron 2 gazet ogólnopolskich z opublikowanymi ogłoszeniami. Prezes UOKiK pozytywnie ocenił podjęte przez nią działania dobrowolne, które doprowadziły do wycofania z obrotu 44% udostępnionych wyrobów.

Przy określeniu wysokości kary pieniężnej organ nadzoru rynku wziął pod uwagę również wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży urządzeń. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych wyrobów (z uwzględnieniem zwrotów), które nie spełniają wymagań rozporządzenia oraz jednostkowej ceny sprzedaży wyrobu, która według oświadczenia strony postępowania wyniosła 24,14 zł. W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że korzyść majątkowa ze sprzedaży *kuchenki gazowej NURGAZ model MG404 kod EAN 8719202176056* wyniosła 19 794,80 zł.

Odnosząc się do przesłanki dotyczącej współpracy przedsiębiorcy z organem nadzoru rynku, w szczególności przyczynienia się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania stwierdzić należy, że w wyznaczonym przez Prezesa UOKiK postanowieniem z 22 października 2019 r. 30-dniowym terminie, strona postępowania przekazała dowody od 94 spośród 107 odbiorców, tj.: faktury korygujące oraz oświadczenia o braku wyrobów w ofercie handlowej, jak również niewłaściwe dowody powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach. Strona postępowania w zakreślonym 30-dniowym terminie nie przedstawiła kompletnego materiału dowodowego, bowiem brakujące faktury korygujące od 13 kontrahentów i właściwe (kopie stron z 2 gazet ogólnopolskich) dowody na okoliczność powiadomienia konsumentów, przekazane zostały w grudniu

2019 r. i styczniu 2020 r. Jednocześnie odnosząc się do stanowiska strony dotyczącego uchybienia terminowi wyznaczonemu w postępowaniu w związku z terminami wystawiania faktur korygujących oraz ich zależności od fizycznego odbioru wyrobu od kontrahentów, wskazać należy, iż w ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania nie działała dostatecznie szybko w przedmiotowym zakresie. Strona postępowania była świadoma wyznaczonego terminu oraz daty, w którym upłynie. Zatem zobowiązana była podjąć zdecydowane działania zmierzające na odzyskanie pozostających w obrocie egzemplarzy wyrobu, a nie biernie oczekiwać na przesłanie ich przez kontrahentów. Strona postępowania nie udowodniła, ani nie uprawdopodobniła również przyczyn zwłoki w tym zakresie.

Zgodnie z art. 97 ust. 4 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, Prezes UOKiK jest zobligowany do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu w następujących przypadkach:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona kara pieniężna, lub
- 3) strona przedstawiła w wyznaczonym terminie dowody potwierdzające wykonanie postanowienia, o którym mowa w art. 82 ust. 1.

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko (Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. Wierzbowski 2019 r., wyd. 27/ M. Jabłoński, Legalis) naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie za sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe jak: waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Ocena w tym zakresie pozostawiona jest organowi administracji publicznej. Dla spełnienia przesłanki "zaprzestania naruszeń" wystarczające jest jej zaistnienie przed wydaniem decyzji w sprawie.

Jak wynika z akt sprawy strona postępowania zaprzestała naruszania prawa. Prezes UOKiK nie podziela natomiast stanowiska strony postępowania, jakoby niniejszej

sprawie przesłanka znikomego naruszenia prawa. Strona postępowania udostępniła na rynku łącznie 1 464 sztuki urządzenia w okresie od kwietnia 2017 r. do maja 2017 r. Naruszenie miało co prawda charakter krótkotrwały, ale jego zasięg był znaczny ze względu na ilość zakupionych przez kontrahentów wyrobów w celu dalszej dystrybucji oraz potencjalne wynikające z tego naruszenia zagrożenie dla użytkowników. Pomimo wycofania z obrotu 644 sztuk wyrobów, zachodzi jednak prawdopodobieństwo, iż pozostała część urządzeń bez oznakowania CE oraz wymaganych informacji i ostrzeżeń w zakresie bezpieczeństwa użytkowania została zakupiona przez indywidualnych klientów sklepów sieci Bricomarche, którzy są narażeni na zagrożenia przez nie stwarzane. W konsekwencji, dobro chronione jakim jest życie i zdrowie użytkowników, zostało naruszone.

Przedsiębiorca nie przedłożył w wyznaczonym terminie 30 dni kompletnego materiału dowodowego, zatem zastosowanie dyspozycji przepisu art. 97 ust. 4 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku i odstąpienie od nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej nie znajduje uzasadnienia, a wydanie decyzji o nałożeniu kary pieniężnej jest w tym przypadku obligatoryjne.

Mając na względzie, że postanowienie z 22 października 2019 r. wyznaczające 30 - dniowy termin na przedłożenie dowodów wykonania tego postanowienia w zakresie wycofania wyrobów z obrotu oraz powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach z wymaganiami, doręczone zostało stronie postępowania 28 października 2019 r. - termin na przedstawienie wymaganych dowodów upłynął 27 listopada 2019 r. Na podstawie stanu faktycznego sprawy stwierdzić należy, iż w wyznaczonym terminie strona postępowania przedłożyła niekompletny materiał dowodowy na okoliczność wycofania wyrobów z obrotu i powiadomienia konsumentów, ponieważ ostatnie dowody w sprawie przekazane zostały 16 stycznia 2020 r.

W odniesieniu do możliwości odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej, przewidzianej w art. 97 ust. 4 pkt 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą w zakresie wskazanym w tym przepisie, w związku z czym nie było możliwe jego zastosowanie. Strona nie podnosiła również zarzutu w tym zakresie we Wniosku, zatem przyjąć należało, że ww. przesłanka nie zachodzi.

Prezes UOKiK ustalając wysokość kary wziął pod uwagę wszystkie wskazane powyżej okoliczności sprawy uznając, że na niekorzyść strony postępowania przemawia fakt naruszenia prawa i przyczynienie się w znaczącym stopniu do powstania tego naruszenia poprzez niedopełnienie ciężących na dystrybutorze obowiązków w zakresie sprawdzenia naniesienia na wyrób oznakowania CE oraz sprawdzenia urządzenia pod względem prawidłowości oznakowania wymaganymi informacjami dotyczącymi bezpieczeństwa użytkowania a także to, iż podejmowane przez przedsiębiorców działania, pomimo woli współpracy nie doprowadziły do przedłożenia kompletnego materiału dowodowego w terminie. Okolicznościami, które uwzględniono na korzyść strony postępowania jest natomiast fakt, iż wobec przedsiębiorcy nie były dotychczas prowadzone postępowania na podstawie przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, a strona postępowania podjęła współpracę z organem nadzoru rynku.

Ponadto, naruszenie prawa miało charakter krótkotrwały (2 miesiące) a działania dobrowolne podjęte przez stronę postępowania doprowadziły do wycofania z obrotu 644 z 1 464 sztuk wyrobów, co stanowi 44% udostępnionych do sprzedaży urządzeń.

Rozważając wysokość nakładanej administracyjnej kary pieniężnej Prezes UOKiK ponownie stwierdził, iż w świetle przesłanek określonych w art. 97 ust. 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, zasadne było nałożenie na stronę postępowania kar pieniężnych na poziomie - 50% wysokości maksymalnego ustawowego zagrożenia karą, w przypadku braku oznakowania CE oraz na poziomie 25% wysokości maksymalnego ustawowego zagrożenia karą, w przypadku naruszenia pozostałych obowiązków, celem zachowania proporcjonalności dolegliwości kary w stosunku do przewinienia.

Prezes UOKiK nałożył na stronę postępowania karę pieniężną za niedopełnienie obowiązku w zakresie sprawdzenia oznakowania CE na wyrobach, w wysokości 10 000 zł, karę za niedopełnienie obowiązku w zakresie sprawdzenia umieszczenia na wyrobie danych identyfikujących wyrób w wysokości 2 500 zł oraz karę za niedopełnienie obowiązków w zakresie sprawdzenia dołączenia do wyrobów informacji dotyczących bezpieczeństwa użytkowania i opatrzenia urządzenia wymaganymi napisami, w wysokości 2 500 zł, uznając, że kary określone w

sentencji decyzji są adekwatne do stwierdzonych naruszeń i spełnią przede wszystkim swój cel prewencyjno-represyjny skłaniając przedsiębiorcę do nienaruszania w przyszłości przepisów z zakresu ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

W związku z powyższym należało orzec jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku postępowania.

P o u c z e n i e

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa UOKiK (art. 3 § 2 pkt 1, art. 13 § 1 i § 2, art. 50 § 1, art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz 2325).

W przypadku zakwestionowania rozstrzygnięcia w zakresie kary pieniężnej zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna wynosi do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek

bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowo administracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Mazurak
Dyrektor
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/